

χωραί τινες εἰς τὰς ὁποίας οἱ δούλοι ἦσαν πολ-
λαπλάσιοι τῶν ἐλευθέρων, καθὼς λ.χ. ἐν τῇ κυ-
ρίως Ἀττικῇ, ὅπου ἐπὶ πεντακοσίων χιλιάδων
ψυχῶν, λέγεται ὅτι τετρακόσιοι χιλιάδες ἦσαν
δούλοι.¹

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς.

Ὁ Κ. Eschenauer ἀνέγνωσεν ἐσχάτως ἐν τῇ
ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίᾳ τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτι-
κῶν Ἐπιστημῶν ὑπόμνημα, ἐν ᾧ καταδεικνύει
τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἀργῶσιν οἱ ἄνθρωποι μίαν
ἡμέραν καθ' ἑβδομάδα, εὐχαριστεῖ δὲ τὴν Ἀ-
καδημίαν διότι αὕτη εὐηρεστήθη νὰ ἀναλάβῃ
ὑπὸ τὴν ἑαυτῆς προστασίαν τὴν περὶ τούτου
διάταξιν, ἣν ἀποκαλεῖ κοινωνικὸν καὶ ἠθικὸν νό-
μον, προκηρύξασα διαγώνισμα περὶ τοῦ ζητή-
ματος τῆς ἑβδομαδιαίας ἀργίας. Ἡ ἀνάγκη τῆς
ἀργίας ταύτης εἶνε καταφανῆς εἴτε εἰς τὴν βιο-
μηχανίαν, εἴτε εἰς τὰς ἐπιμόχθους ἐργασίας ἀ-
πίδει τις, εἴτε καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν, οὕτως εἰπεῖν,
ὕγεινῃν, ἥτις, ὡς καὶ ἡ τοῦ σώματος, χρήζει ἀ-
ναπαύσεων περιοδικῶν καὶ στιγμῶν ἀφιερωμέ-
νων εἰς τὴν λατρείαν τῶν ὑψηλοτέρων συναισθη-
μάτων καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν. Ὅρίζων δὲ
κάλλιον τὴν γνώμην του καὶ προβαίνων ἐτι πε-
ραιτέρω, ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὑπομνήματος πα-
ραδέχεται ὅτι τὸ ἑβδομαδιαῖον χρονικὸν τῆς ἐρ-
γασίας διάστημα ἀναλογεῖ ἐπακριβῶς πρὸς τὸν
μέσον ὄρον τῆς καθημερινῆς ἐργασίας, καὶ συμ-
περαίνεται ὅτι ἡ θρησκευτικὴ διάταξις εἶνε ὡς
πρὸς τοῦτο ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τοὺς φυ-
σιολογικοὺς καὶ κοινωνικοὺς νόμους.

Σχολικὰ ἔξοδα.

Εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς,
εἰς τοὺς διαμαρτυρομένους νομοὺς τῆς Ἑλβετίας
καὶ εἰς τὴν Δανιμαρκίαν τὰ σχολικὰ ἔξοδα ἀ-
ναλογοῦσι πρὸς 5 φράγκα δι' ἕκαστον κάτοικον.

Εἰς τὴν Γαλλίαν πρὸς φρ. 4,59 ἑκατοστά.

Εἰς τὴν Νορβηγίαν πρὸς 4,50.

Εἰς τὴν Σουηδίαν πρὸς 1,23.

Εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα πρὸς 4
φράγκον.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς 0,55,

Εἰς τὴν Πορταγαλίαν πρὸς 0,32.

Καὶ οἱ ποντικοὶ τραγωδοῦν.

Ὁ ποντικὸς, ἂν καλῶς ἀνατραφῇ, ἡμπορεῖ νὰ
τραγωδῆσῃ. Περὶ τούτου ἐπέισθημεν, γράφει πε-
ριηγητὴς τις, ἀφ' οὗ ἠκούσαμεν ἰδίως ὡς τοιοῦ-
τον ποντικὸν εἰς μικρὸν τι χωρίον ἐπὶ τῶν Ἀρδε-
χίων ὄρεων. Ὁ ποντικοῦσφῆφωνος οὗτος ἦτο ἐγ-
κεκλισμένος εἰς μέγα κλωβίον καὶ ἀπέδιδεν

εἶδός τι συρίσματος ὅμοιον πρὸς τὸ σύρισμα πτη-
νῶν τινῶν.

Τὸ πρᾶγμα ἄλλως τε δὲν εἶνε νέον. Ὁ Ἐ-
λεύθερος Τύπος τῆς Βιέννης ἔχει δημοσιεύσει
πρὸ τινος περιεργωτάτην ἀφήγησιν ἀποβλέπου-
σαν εἰς τὸ αὐτὸ φαινόμενον· τὴν ἀφήγησιν ταύ-
την γράφει ὁ Κάρολος Θεόδωρος Λεῖβε, κα-
θηγητὴς τῆς Φυσικῆς ἱστορίας. Ὁ φυσιοδίφης
οὗτος εἶχεν ἐπίσης κλείσει εἰς κλωβίον ἐν.ἐκ τῶν
περὶ ὧν ὁ λόγος κομφῶν τροκτικῶν. Μετὰ τρεῖς
μῆνας ὁ ποντικὸς ἤρχισε νὰ κελαδῆ χαρίεστατα
καὶ σχεδὸν ὅμοια μὲ τὸν κορδαλὸν, τὴν ἀη-
δόνα καὶ τὸ κανάριον. Ἡ ἔντασις τῆς φωνῆς του
ἦτο δύο ὀγδῶν. Τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμε-
νον τὸ ἀπέδιδεν ὁ καθηγητὴς Λεῖβε εἰς τὸν ἰ-
διάζοντα εἰς τινα τῶν ζώων τούτων σχηματι-
σμὸν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, τοῦτο δὲ
διότι καὶ αὕτη ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ποντικοῦ του
ἦτο παρατεταμένον σύρισμα.

Ἄληθες κελάδημα τοῦ μικροῦ τούτου ποντι-
κοῦ ἡδύνατό τις ν' ἀκούσῃ δσάκις τὸ ζῶον κα-
τείχετο ὑπὸ συγκινήσεως οἰασιδήποτε· εἴτε ἡδο-
νῆς, δσάκις λ.χ. τῷ ἔδιδον τροφήν, εἴτε φόβου,
δσάκις τῷ ἐδείκνυον γαλήν. Ὁ Κ. Λεῖβε ἐπεφυ-
λάσσετο νὰ ἐξετάσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου
ἀνατέμνων τὸν ποντικὸν μετὰ τὸν θάνατόν του.
Ἐμολόγει ὅμως ὅτι πρὸς τοῦτο ἔπρεπε πολὺν
χρόνον νὰ περιμεῖνῃ διότι ὁ μικρὸς του ποντι-
κὸς, ἂν καὶ ἐστερημένος τῆς ἐλευθερίας του, ἦτο
ζωηρότατος καὶ εἶχε κάλλιστα κατὰ τὴν ὑ-
γίαν του.

Εἰς Ἀναγκώτης.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τρόποι πρὸς εὐκολωτέραν λήψιν
φαρμάκων τινῶν.

Πρὸς λήψιν φαρμάκων τινῶν συχνῆς χρή-
σεως, ἀλλὰ δυσαρτέστου γεύσεως, ἐπενοήθησαν
διάφοροι τρόποι. Οὕτω κατὰ τινὰς τὸ κίκινον
ἔλαιον (ρετσίνολαδον) λαμβάνεται εὐκολώτερον
ἀνάμικτον μετ' ὄξους βάτων, ἢ μέλανος καφέ·
ἄλλοι πλύνουσι πρότερον τὸ στόμα δι' ὀλίγου
ρομίου, λαμβάνουσι τὸ ρετσίνολαδον εὐθὺς, καὶ
πάλιν μετ' αὐτὸ πλύνουσι διὰ ρομίου τὸ στόμα·
ἄλλοι βρέχουσι πρότερον τὰ χεῖλη καὶ τὴν
γλῶσσαν δι' ὀπυῦ λεμονίων, καὶ ἄλλοι ἄλλως.
Ἄριστος τρόπος εἶναι τοῦ μιγνύνειν αὐτὸ μετ' ὀ-
λίγου θερμοῦ ἐκχύματος φιλύρας καὶ ὀλίγου
λεπτοτρίπτου σακχάρου· εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν
κατάποσιν αὐτοῦ δις ἢ τρίς μασσᾶν ὀλίγον ἄρ-
τον μαλακὸν καὶ ἀποπτύειν αὐτὸν εὐθὺς, ἔ-
πειτα δὲ ἀποπλύνειν διὰ καθαροῦ ἐκχύματος
φιλύρας, μετρίως ἐγλυκασμένου, ὅλον τὸ στόμα.
Ἡ κακὴ τοῦ ἔλαιου τοῦ ὀνίσκου (λάδι τῆς
μουρούνας) γεῦσις καλύπτεται εὐκόλως διὰ θερ-
μοῦ γάλακτος ἢ μαύρου καφέ.

1. Ἰστ. τοῦ Ἑλλ. ἔθν. ὑπὸ Κ. Παπαζήγαπουλου.